

По-долу нашитѣ читатели ще прочетатъ едно отъ най-хубавитѣ стихотворения на Ботева, *На прощаване*, написано когато поетътъ билъ на 23 години, въ което той ясно предсказва, каква сждба го очаква

На прощаване

Не плачи, майко, не тжжи,
Че станахъ ази хайдутинъ,
Хайдутинъ, майко, бунтовникъ,
Та тебе клета оставихъ
За първо чедо да жалишъ!
Но кълни, майко, проклинай
Тазъ турска черна прокуда,
Дето насъ млади пропжди
По тази тежка чужбина —
Да ходимъ да се скитаме
Немили, клети, недраги!
Азъ зная, майко, милъ съмъ ти,
Че може младъ да загина,
Ахъ, утре като премина
Презъ тиха, бѣла Дунава!
Но кажи какво да правя
Кат' си ме, майко, родила
Съсъ сърце мжжко, юнашко,
Та сърце, майко, не трае
Да гледа турчинъ какъ бѣснѣй
Надъ бащино ми огнище:
Тамъ, дето азъ съмъ порасналъ
И първо млѣко засукалъ;
Тамъ, дето либе хубаво
Черни си очи вдигнеше
И съ оназъ тиха усмивка
Въ скръбно ги сърце впиеше;
Тамъ, дето баща и братя
Черни чернѣятъ за мене!..
Ахъ, мале — майко юнашка!